

komite skal være i Bestiddelse af; thi mig forekommer det at være klart, at naar der spørges om Ledelsen og Førelsen af en Forretning — og Jernbanerne ere jo i Virkeligheden kun en Transportforretning, som Staten driver — saa gribes der lige saa meget ind deri ved at forhindre Folk fra at foretage Et eller Andet, som ved at man tvinger dem dertil. Jeg ser ikke rettere, end at hvad enten man tænker sig denne Komites Virksomhed som varende af negativ Art eller af positiv Art, bliver det i Virkeligheden et fremmed Element, der kommer til at gribe ind i Jernbanernes Bestyrelse, og som ikke kan bestaa ved Siden af det System, at man vil lægge Ansvaret derfor helt og ubelt paa Regjeringen eller paa den af Ministrene, der forestaar Jernbanevæsenet. Jeg vil nu ikke tale om saadanne mindre Indvendinger, som at man har fundet det rigtigt at tilstaa Folkethinget 6 Medlemmer af denne Komite, men Lands-thinget kun 4, Noget, som jo ganske naturligt ikke vil gjøre dette Forslag mere tiltalende for det andet Thing. Jeg tror derfor, at dette Forslag af Mindretallet ogsaa fra Regjeringens Standpunkt bør bestrides, ligesaa vel som jeg kan forstaa, at man, hvad der blev bemærket af Flertallets Ordfører, ogsaa fra anden Side har sine Betænklichkeiten ved det, idet det ligger meget nær, at man ogsaa fra Rigsdagens Side kan nære Betænklichkeit ved ligesom at delegerer en Del af sin Myndighed paa dette Omraade til et Udvalg, bestaaende af 10 Personer, om hvilke jeg nu ser og hører, at det ikke en Gang er forudsat, at de skulle være Medlemmer af Rigsdagen. (Bønløkke: Det er ikke nødvendigt.) Net, de behøve altsaa ikke at være Medlemmer af Rigsdagen. Jeg kan altsaa indskrænke mig til disse Bemærkninger, som væsentlig sigte til at gjøre Rede for, hvorledes Indenrigsministeren, efter hvad der er mig bekendt, stiller sig overfor de foreliggende Vædringsforslag.

Ordføreren (Lauher): Af den Maade hvorpaa den høitærede fungerende Indenrigsminister her har udtalt sig, kan man jo ikke nære nogen særlige Forhaabninger om, at dette Lovforslag skal gaa igjennem paa den Maade, som Flertallet har foreslaaet, men jeg tror desuagtet, at der er al Opfordring for dette Thing til at vedtage det i den Skikkelse, som Flertallet foreslaar. Den høitærede Minister mente, at det var uantageligt for Regjeringen at vedtage i Grunden noget som helst af Flertallets Vædringsforslag, maasse med Undtagelse af dem, der ere stillede af hele Udvalget, om hvilke den meget ærede

Minister ikke fandt Anledning til at udtale sig, og om hvilke jeg heller ikke tror, at der er videre at sige, men fra dette Things Side tror jeg virkelig ikke, at der er nogen som helst Anledning til at gaa ind paa et Forslag som det, Regjeringen har forelagt. Den høitærede Minister antydede ikke nogen som helst Maade, hvorpaa han kunde komme de Anstuelser imøde, som næres af Flertallet, og som Flertallet med Føie mener at burde gjøre gjældende. Jeg skal i saa Henseende ganske særlig fremhæve, hvad den høitærede Minister udtalte angaaende Vædringsforslagene under Nr. 10 og 11, som omhandle, at Jernbanebudgettet skal optages paa Finantsloven og tilstilles Statsrevisionen ikke til Underretning, men til almindelig Revision i Forbindelse med det øvrige Statsregnskab. Om disse Forslag bemærkede den høitærede Minister, at de stod i Forbindelse med den øvrige af Flertallet foreslaaede Ordning, og naar man ikke kunde gaa ind paa den, kunde man heller ikke gaa ind paa disse Forslag. Deri tager den høitærede Minister imidlertid fejl; den Ordning, som Flertallet har foreslaaet med Hensyn til de øvrige Forhold, er jo, at der skal gives en Lømningslov for de øvrige Forhold, at Rigsdagen skal have Ret til at deltage i Bestemmelsen om de væsentlige almindelige Punkter, i Reglerne for Taxtregulativerne, Politireglementer osv., og at der kun midlertidig skal tages Bestemmelse om de førstnævnte Forhold paa Finantsloven, men det sidste Punkt, som omtales i Vædringsforslagene under Nr. 10 og 11, §§ 9 og 10, er et Hovedpunkt, som ikke staar i Forbindelse dermed. Det er et Punkt, som følger af jelve Grundloven, nemlig at en saa væsentlig Del af Statshusboldningen skal være Rigsdagens finantsielle og kontrollerende Myndighed undergivet paa den samme Maade som alle andre Statsindtægter og Statsudgifter; det er et Punkt for sig, der staar over alle de andre. Man kan disputere om, hvor Meget eller hvor Lidt man vil overlade Administrationen, om, hvor megen eller hvor liden Myndighed i saa Henseende Rigsdagen skal have, men med Hensyn til dette Punkt kan der i Henhold til Grundloven ikke være nogen Disput. Jeg skal ikke her komme videre ind paa, i hvilket Omfang dette Overslag skal affattes, derom staar der Intet i Flertallets Vædringsforslag, og hvad det ærede Mindretal siger derom, skal jeg senere komme ind paa, det vedrører ikke Sagen; men at et saadant Overslag med bindende Kraft skal staa paa Finantsloven, det er en Nødvendighed, og uden det vil ikke nogen Lov om Ordningen af Statsbanernes Bestyrelse kunne vedtages af dette Thing.